

Ko sem stal na krovu ogromnega francoskega parnika, ki se je odpravljajal na pot v Evropo, ko sem zadnjič gledal na New York, na nebotičnike, na manhattanski polotok, na ogromno пристanišče newyorško, sem dobro vedel, živo čutil, razločno videl, da odhajam iz strelskega jarka najhujšega bojišča, ki ga človeštvo pozna. In prav tako sem šest dni kesneje pozno v noči zopet stal na krovu parnika in nestrpnostno čakal, da zagledam prve luči angleške obale. Nestrpnostno sem čakal prihoda v domačo zemljo. Zakaj za Evropca, ki pride iz Amerike, je domača zemlja vse, kar je evropsko.

BOŽJE OBLIČJE

ALOJZ GRADNIK

Če v strunah sem še nerojeni zvok,
če iskra mrtva sem še v suhem lesu,
o, zbudi me v plapolajočem kresu,
potegni preko strun, o Bog, svoj lok.

Naj žar se širi, vžiga naj požar
in naj ogreva bednih src puščave,
zvok valoví v višine in daljave
in naj radosti bo in tuge dar.

Če v joku src teh zvokov bo odmev
in če se v ognju bedna bodo grela,
saj pesem, ogenj ta, ne bom več jaz.

Le tvoja zlata harfa bo zvenela,
o Bog moj, in žareči ta odsev
bo samo tvoj usmiljeni obraz.

V ZOREČI JESENI

ALOJZ GRADNIK

I

Iz cveta si me izpremenil v plod.
Zoreč zdaj pijem solnca zlato vino
in lune mleko, rose tekočino
in megle hlad in pad deževnih vod.

Ogreva zemlje me dišeči dih,
pih vetra ziblje me in me obrača
in slednji dan sem težja mu igrača
in veter bolj in bolj je miren, tih.

Čutim: v sokove se spreminja kri.
A le sredina moja je že zrela,
ne išče me še ptica in čebela,
lupina moja le še rahlo rdi.

2

O Bog, ko padem, naj odpadem zrel,
naj me tvoj dih pred žetvijo ne sname,
naj ne bom gnil in trpek in ko slame
in listja osušenega pepel.

Če pojde mimo gladen siromak,
naj le njegove poželjive dlani
po meni sežejo in naj me rani
in naj mu bom ves sočen in sladak.

O saj le kdor je lačen in ubog,
tvojih vrtov medene plode ceni
in samo on v posvéčeni jeseni
s teboj in z nami nov zaključí krog.

REKA

A L O J Z G R A D N I K

Še peniš se in brizgaš in kipiš,
drveč nevzdržen mimo sten in skal
življenja mojega nemirni val,
še v tebi blesk je gor, dreves in hiš.

A daleč ni ravan, pustinja, mrak,
brezbrežne večnosti samotni prag.

Ah, skoro že neviden bo tvoj tek
in komaj pljuskal boš ob goli breg.